

ministeriet har derfor ikke fundet, at der er behov for udtrykkeligt at anføre dette i lovforslaget. Som eksempel på et tilfælde, hvor fejl hos andre personer end skadelidte får betydning ved erstatningsudmålingen, kan nævnes erstatning for tab af forsøger. Egen skyld hos afdøde vil således kunne medføre, at erstatningen til de efterladte nedsættes i samme omfang, som erstatningen til afdøde selv ville være nedsat. Der er ikke ved lovforslaget tilsigtet en ændring af den eksisterende retspraxis vedrørende betydningen af egen skyld. Der henvises nærmere til de almindelige bemærkninger punkt 3.9.

Justitsministeriet har fundet anledning til i bestemmelsens *stk. 2*, udtrykkeligt at fastslå, at der ved beregningen af tingsskadeerstatning skal ske fradrag af de i § 8 nævnte 500 ECU, før erstatningen nedsættes på grund af egen skyld.

Til § 10

Bestemmelsen, der indeholder regler om forældelse og ophør af erstatningskrav efter lovforslaget, svarer til artikel 10 og 11 i direktivet.

Lovforslaget opstiller 2 tidsfrister, der skal overholdes, hvis skadelidte vil bevare sit erstatningskrav, dels en 3 års frist fra skadens indtræden, og dels en frist på 10 år fra det tidspunkt, da produktet blev bragt i omsætning.

Det skal understreges, at forslagets § 10 kun vedrører forholdet mellem skadelidte og producenten, mens eventuelle regreskrav mellem en leverandør, jfr. § 4, *stk. 2* eller 3, og en producent eller mellem flere producenter forældes efter dansk rets almindelige forældelsesregler.

I overensstemmelse med almindelige bevisbyreregler påhviler det producenten at føre bevis for, at fristen henholdsvis i *stk. 1* eller *stk. 2* er udløbet.

Til stk. 1

Bestemmelsen svarer til direktivets artikel 10 og opstiller en frist på 3 år, inden for hvilken skadelidte skal gøre sit erstatningskrav gældende mod den, der er ansvarlig i medfør af forslages § 4, *stk. 1-3*. Forslaget indebærer en forkortelse af dansk rets almindelige forældelsesfrist på 5 år, jfr. 1908-lovens § 1, nr. 5.

Baggrunden for direktivets og dermed lovforslagets regler om forældelse er bl.a. et ønske om at fastsætte ensartede forældelsesfrister i samtlige medlemsstater.

Fristen regnes fra det tidspunkt, da skadelidte havde eller burde have kendskab til skaden, defek-

ten og producentens navn og opholdssted. Det er efter bestemmelsen uden betydning, hvornår den skadevoldende handling indtræffer. Går der noget tid, inden skaden viser sig, regnes fristen først fra dette senere tidspunkt. I mange tilfælde vil det ikke være muligt at beregne erstatningskravets størrelse før på et senere tidspunkt. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvor skadelidte skal have erstatning for varigt mén eller for nedsat eller tabt erhvervs-evne. Dette forhold har imidlertid ingen indflydelse på forældelsesfristen, der stadig skal regnes fra det tidspunkt, da skadelidte havde eller burde have kendskab til selve skaden. Dette er næppe helt i overensstemmelse med fortolkningen af bestemmelsen i § 2 i 1908-loven, hvor fristen for så vidt angår godtgørelse for varigt mén og erhvervssevnetabsersatning formentlig først regnes fra det tidspunkt, hvor tilstanden er blevet stationær.

Skadelidte skal endvidere vide eller burde have vidst, at der var tale om en produktskade. I mange tilfælde vil det være klart for forbrugeren, at skaden skyldes en defekt ved et bestemt produkt. I andre tilfælde vil det derimod kræve nærmere undersøgelser, før det kan konstateres, om skaden skyldes en defekt ved produktet eller andre omstændigheder. I disse tilfælde regnes 3 års fristen først fra det tidspunkt, da det er eller bør være klart for skadelidte, at der er tale om en produktskade.

Det er endvidere en betingelse, for at forældelsesfristen begynder at løbe, at skadelidte har fået eller burde have fået kendskab til producentens navn og opholdssted. Det er naturligt, at forældelsesfristen først begynder at løbe på det tidspunkt, da skadelidte havde en sådan viden om den ansvarliges identitet, at han kunne indlede forhandlinger med ham eller eventuelt anlægge sag.

Begrebet opholdssted skal fortolkes i overensstemmelse med den praksis, der har udviklet sig vedrørende forståelsen af det tilsvarende begreb i 1908-lovens § 3.

Retter skadelidte henvendelse til sin egen leverandør jfr. § 4, *stk. 3*, og henviser denne ham til producenten eller importøren eller en tidligere leverandør, begynder 3 års fristen i relation til den pågældende først at løbe fra det tidspunkt, da skadelidte fik oplysning om henholdsvis den pågældende producent, importør eller leverandørs navn og opholdssted.

Til stk. 2

Bestemmelsen indeholder en tidsmæssig begrænsning af ansvaret til 10 år fra det tidspunkt,